

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

For et øjeblik siden sagde hr. Svend Erik Hovmand, at der ikke var nogen af de ord, han sagde i 1981, han ville løbe fra i dag. Det er trist, for det betyder, at der ikke er nogen form for sammenhæng mellem ord og handling hos hr. Svend Erik Hovmand, og det synes jeg er trist for folketingets almindelige anseelse.

Jeg stillede for et øjeblik siden hr. Svend Erik Hovmand et ganske præcist spørgsmål, som han undlod at svare på: mener hr. Svend Erik Hovmand ikke, at når det i foråret stod klart, at indenrigsministeren ville få problemer med at opfylde en gældende folketingsbeslutning, så burde indenrigsministeren være vendt tilbage til folketinget? Det vil jeg gerne bede hr. Svend Erik Hovmand udtale sin mening om.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg ved næsten ikke, om jeg skal henvende mig til hr. Agerschou, som har en utrolig sprogbrug også i denne sag, ligesom hr. Agerschou også havde det i forhandlingen om ændringsforslaget.

Jeg vil godt understrege – og det vil jeg så sige til andre i salen – at det for regeringen har været meget afgørende at bevare Diakonissestiftelsen som et aktivt hospital. Derfor tog vi også på et meget tidligt tidspunkt initiativ til en dybtgående undersøgelse af Diakonissestiftelsens belægningsmuligheder efter aftaleperiodens udløb i 1984. Imidlertid viste det sig i begyndelsen af dette år helt umuligt, som det har været sagt her, at komme igennem med den løsning, som jo var løsningen; og efter at en række andre modeller nøje var blevet undersøgt, men desværre også viste sig uigennemførlige, fordi de alle sammen kræver, at brugerkommunerne vil være med, fremkom brugerkommunernes eget forslag om et geriatrik center. Nu synes jeg, at hr. Agerschou skulle høre grundigt efter, for dette forslag modtog jeg den 12. maj 1984, og allerede den 16. maj 1984 videresendte jeg forslaget til hospitalets bestyrelse, og umiddelbart efter – det er jeg sikker på at hr. Agerschou kan finde nede i sin bunke af papirer – underrettede jeg folketingets kommunaludvalg om udviklingen. Det er altså ikke rigtigt, når det igen ved denne behandling

bliver sagt, at jeg ikke underrettede folketingets medlemmer og partier. I øvrigt ved hr. Agerschou godt, at jeg omtalte sagen ved et samråd i udvalget adskillige uger forinden og sagde, hvilke problemer der var med hensyn til Diakonissestiftelsen.

Da der tilsyneladende igen er nogle, vel nok bevindte, misforståelser på dette punkt, vil jeg igen gerne understrege, at jeg på ingen måde godkendte hverken forslaget om et geriatrik center eller det deri liggende ophør af hospitalet som et aktivt hospital. Det er jo sådan, at kun det private hospitals bestyrelse kan tage stilling til hospitalets benyttelse, og det må derfor selvsagt ske på grundlag af mulighederne for at opnå aftaler om benyttelse med brugerkommunerne, men det er naturligvis bestyrelsen suverænt, der træffer beslutningen, da der er tale om et privat hospital. Bestyrelsen besluttede den 4. juni 1984 at gå ind for forslaget om et geriatrik center, fordi man betragtede det som det bedst mulige.

Herefter måtte regeringen træffe beslutning om sikring af videreførelse af lands- og landsdelsspecialt læbe-ganespalte, og da det af lægelige og økonomiske grunde, som jeg sagde før, blev frarådet, at man lod en så stærkt specialiseret afdeling ligge på Diakonissestiftelsen sammen med et geriatrik center, traf regeringen den 5. september 1984 beslutning om, at læbe-ganespalte-funktionen fra 1. januar 1985 skulle varetages af rigshospitalet.

Jeg vil endnu en gang understrege, at regeringen ikke har haft mulighed for at sikre Diakonissestiftelsen som aktivt hospital, men at hospitalet er sikret en beståen med en ny funktion. Det synes jeg også fremgår af kommunaludvalgets betænkning, og jeg vil godt give hr. Henning Rasmussen det med på vejen, at jeg på mange måder er enig i nogle af de synspunkter, som hr. Henning Rasmussen kom med fra folketingets talerstol.

Det må derfor alene stå for SFs egen regning, når det siges, at »systemet« – sådan som det står i betænkningens bidraget – allerede for flere år siden besluttede, at Diakonissestiftelsen skulle nedlægges.

Ligeledes finder jeg det aldeles urimeligt at kalde planerne for læbe-ganespalte-behandling på rigshospitalet for skitseprægede og uigennemtænkte, som hr. Agerschou også har gjort. Det er, som jeg sagde før, i direkte